

podari mai pricepuți! Mai racordați așteptărilor cetățenești – căci funcționarii Consiliilor Județene nu sunt altceva, pentru conducătorii instituțiilor aflate în subordine, decât cureaua de transmisie a așteptărilor, culturale în speță, ale cetățenilor! Ale – să nu ne temem de cuvinte – oamenilor muncii! S-ar putea emite aici opinia malițioasă potrivit căreia, în viziunea oamenilor muncii, diferența dintre teatrul de revistă și cel dramatic ar consta în cantitatea paietelor, dar, să nu uităm, banii din cultură nu vin de la Uniunea Europeană sau de la NATO sau de la Țiriac, ci din buzunarele, și așa sleite de perioada dificilă pe care-o traversează țara, ale – da! -- oamenilor muncii!

lată, însă, că problema s-a rezolvat și

la Piatra Neamț: tandemul Borcia-Scoradeț a fost, în sfârșit, demis. Ca o compensare la neobrăzarea cu care felurii indivizi, mai mult sau mai puțin venetici, își revendică palatele, colectivitatea nemțeană, folosindu-și amintita curea de transmisie, și-a revendicat teatrul. Și, cum era de așteptat, l-a obținut. Bravos!

Nu pot pune punct fără a-i felicita, cu această ocazie, pe actorii trupei, în special pe cei tineri, pentru uimitoarea înțelepciune cu care s-au manifestat în perioada tulbure pe care a traversat-o instituția la care muncesc, pentru consecvența cu care au refuzat să respire altceva decât ozonul înălțimilor spirituale, disprețuind, de exemplu, orice eventuale implicări pe linie sindicală, pentru maturitatea neașteptată cu care

au știut să așeze Arta mai presus de orice, pe scurt, pentru devotamentul lor față de Teatru. De altfel, răsplata nu se va lăsa așteptată: în cadrul primăverii ce se întrezărește, ei, actorii, vor fi petalele delicate ale florilor pe care scena pietreană, acum temeinic îmbunătățită funciar, le va naște în viitoarele stagiuni. Aferim!

Cristian Juncu
regizor

P.S. La cele opiniate anterior mai subscriu doi foști salariați ai TT, anume Andreea Vulpe și Vlad Massaci, acesta din urmă aflat actualmente în Germania, ca regizor angajat la „Bagage – das Theater der jungen Welt” din Leipzig.

S *zvонuri, bârfe, flecăreli*

Corul nemulțumiților

● Până să se încheie stagiunea 2000-2001, presa a fost asaltată în câteva rânduri de anunțurile epustufante ale tinerei și neliniștitei companii D'AIA, înființată de o persoană, și ea tânără, pe nume Chris Simion. Personal, după ce am scris o cronică ce desființa un așa-zis spectacol al respectivei trupe, primind după aceea calde mulțumiri, în virtutea principiului „important e să se scrie ceva, indiferent ce, fiindcă oricum contează”, am decis că nu mai era cazul să dau curs invitației, cu atât mai mult cu cât din textul acesteia, semnat de autoarea spectacolului, am aflat că este vorba despre „un important experiment teatral de o înaltă ținută artistică”. Prezentarea spectacolului nu mi-a ieșit însă ușor din minte (textul de față e o dovadă), ea fiind un adevărat model de promovare ineptă, în care vorbele sunt abil folosite pentru a induce o stare favorabilă spectacolului, fără să mai fie necesar, la urma urmei, efortul de a-l și vedea. Spectacolul, ni se spune, este inspirat din viața lui Jean-Michel Basquiat, artist plastic, unul dintre apropiații lui Andy Warhol – pentru cine nu-l cunoaște (și sunt convinsă că există destui), faimos mai degrabă pentru modalitățile inedite de promovare a artei sale decât pentru valoarea acesteia. O dată în plus ni se demonstrează că nimic nu e întâmplător pe lume, cum nici alegerea de către Chris Simion a acestui „regizor autodidact”, „artist eminent spontan”, pentru care, ne spune aceeași prezentare, „a contat foarte mult că s-a născut într-un spațiu în care libertatea nu îi era constrânsă de nimic, o lume unde artistul putea să se desfășoare după propriile reguli”. Sesizând unda de regret, nu pot să nu mă întreb de ce anume a fost provocată, dat fiind că semnatară textului și a spectacolului este și ea ajutată, slavă Domnului, de „context” și își croiește drum de ceva timp, într-o libertate deplină, fluturând netulburată steagul interdisci-

plinărității, al postmodernismului și al altor multi-ultra-super-mega-concepte, pescuite din totfelul de discursuri sofisticate, pentru a se impune într-o lume a cărei scară de valori zace de mult la pământ.

● Nu vreau să caut nod în papura de la... Sfântu Gheorghe, dar m-a stârnit la comentarii o afirmație recentă a directorului Teatrului „Andrei Mureșanu”, critic de teatru de felul lui, Doru Mareș. Acesta nu ezită să treacă pe lista celor mai bune spectacole din stagiunea 2000-2001 (dezbătută într-o discuție publicată de „Observatorul cultural”) și cele două spectacole produse în stagiunea cu pricina de teatrul pe care îl conduce. Fără alte comentarii – în fond, au fost alții care și-au trecut la categoria „Cel mai bun” rudele apropiate –, notez doar considerația de la finalul respectivei mese rotunde, ce îi aparține dramaturgului Dumitru Solomon: „Dacă din greșeli se mai poate ieși, din autoentuziasm nu”. Bine zis!

● Apele tulburate de la Teatrul Național lasă la vedere mâlul unei stări de care toată lumea credea că a scăpat: nimeni nu e interesat cu adevărat de valoare, ci numai de micile războaie personale pe care le are de dus, așa încât X nu mai are contract fiindcă era adus în teatru de Y, care a zburat el însuși, nemaifiind sprijinit de Z. Apropo de concursul organizat la final de stagiune la TNB, există, totuși, câteva nelămuriri: de ce era comisia alcătuită din actori, fie ei și mari, și nu din regizori, că doar ei știu ce vor monta și pe cine ar vrea în distribuție? Apoi: ce fel de concurs este acela în care comisia include și rude ale unora dintre „concuranți”? Iată că vechiul vis al repetentului care se vrea „scos la tablă” numai de mama, de bunicul sau, cel mult, de o mătușă din partea tatei și-a găsit împlinirea. În sfârșit!

Cristina Modreanu